

Abu Graib

Nancy Gold var forhørsleder i Abu Graib fængslet. Under hendes ledelse blev fjendtlige angreb forhindret og terroristledere kastreret.

Kapitel 1

”Hvor har I skjult våbnene?” spurgte major Nancy Gold på næsten perfekt arabisk. Manden hun talte til, var en ung fyr, araber, som under andre omstændigheder godt kunne have matchet major Nancy Gold. Men uheldigvis stod han på tæer på en trækasse i forhørsrum nr. 9 i Abu Graib fængslet – Saddam Husseins foretrukne torturfængsel, men nu overtaget af koalitionen. Han havde stået der i fire timer, og hans hænder var blodige fordi han hele tiden prøvede at gribe om en tynd pianotråd. Tråden gik fra en trisse på væggen til en talje i loftet og ned forbi hans ansigt og endte i en stram løkke omkring hans kønsdele. Det var derfor han stod på tæer, mens han prøvede at holde balancen på den vakkelvorne trækasse. Og det var derfor han blev ved at gribe om den tynde pianotråd, selvom den skar i hans hænder. Hvis han mistede balancen, eller rettere *når* han

mistede balancen, ville han hænge i sine kønsdele ti centimeter over gulvet.

Sølle ti centimeter. Ikke noget at tale om.

"Du må vide noget, Anan," fortsatte Nancy Gold. "Det ville være synd, at sådan en pæn manddom som din bliver skilt fra sin ejermand."

"Jeg ved ikke noget, please miss," græd manden. Hans ansigt var strimet af tårer.

"Hvornår har du sidst bollet din søster?"

"Jeg ved det ikke, please."

"Hvad med din mor?"

"Jeg ved ikke noget. Jeg er bare en frugthandler."

Majoren henvendte sig til den anden kvindelige officer, som var til stede i forhørsrum nr. 9: "Hvad mener du, kaptajn Calsoe?"

"Han ved ikke en skid. Bare endnu en fucking dum araber," svarede kaptajn Linda Calsoe.

"Så må vi vel lade dig slippe Anan."

"Må Allah velsigne dem miss."

Major Nancy trådte et skridt nærmere.

"Ups," sagde hun idet hun sparkede til kassen under Anans fødder. Anan skreg da han mærkede pianotråden stramme til. Hans hænder mistede grebet, og han gled bagover. Hans tæer slap kassen, men pianotråden standsede faldet så han hang i

kønsdelene et par sekunder, inden tråden skar igennem og lod ham falde de sidste ti centimeter. Han skreg i flere minutter inden han besvimeede.

”Slemme griseri,” sagde majoren, ”få fangerne til at rydde op og få ham smidt i ovnen.”

”Hvad skal jeg skrive som dødsårsag?”

”Skriv svage nødder. Alle arabere har svage nødder. Det må være noget i drikkevandet. Kan du huske ham talebaneren? Han havde stærke nødder. Vi blev nødt til at skære dem af.”

”Ja, han var en sej lille Bin Laden. Hans nødder var i hvert fald.”

Kapitel 2

Da Major Nancy på vej til sit kontor åbnede døren til forhørsrum nummer 8, var major Louise Treeholt ved at aftage sine blodindsmurte latexhandsker.

”Hun sang,” sagde hun henvendt til Nancy. ”Det gør de altid.”

Major Treeholt refererede til den nøgne unge pige, som lå fastspændt til et stålbord midt i lokalet. Pigens ben var løftede og anbragt i bøjler. Under bordet stod en bakke med friske organer, og major Nancy bemærkede et nydeligt sammensyet snit i pigens mave fra navlen ned til venusbjergtet.

"Er teamet sendt ud?" spurgte Nancy.

"Så snart hun havde sunget."

"Pænt syarbejde."

Major Nancy kommenterede rækken af tråde i pigens mave.

"Drengene har rensset varehuset," sagde sergent Mary Shelley, som stod ved vinduet med en radio og et sæt høretelefoner. "Der er håndvåben, selvmordsveste og et lager af sprængstoffer."

"Det var altså ikke en fælde?"

"Jeg lovede at jeg ville åbne hende igen og fjerne resten, hvis hun løj," sagde Louise Treeholt og nikkede mod den ligblege irakiske pige.

Major Nancy Gold kiggede ned i bakken med organer.

"Det er altså sådan mine kvindelige indre dele ser ud?"

"Livmoder og ovarier, en fuldstændig hysterectomy lige efter lærebogen bortset fra bedøvelsen, som jeg glemte."

Rum nr. 8 havde et moderne operationsudstyr efterladt af Saddam Husseins hemmelige politi, og Major Treeholts speciale var kirurgiske eksperimenter på fangernes kønsorganer. Hendes eksperimenter havde vist sig meget succesfulde i efterretningsar-

bejdet; de irakiske kvinder var nemlig vilde med at angive deres mænd, deres brødre og deres egne børn, når kaptajn Treeholt metodisk fjernede deres kønsorganer uden bedøvelse. Den første halve snes kvinder var døde af det, men kaptajn Treeholt havde forbedret teknikken, og alle de senere patienter havde overlevet, dog uden ret meget efterladt af det man normalt forstår ved at være kvinde.

”Holdet er på vej hjem,” sagde sergent Mary henne fra vinduet. ”Fem fanger. Point til the good guys.”

Nancy Gold og sergent Shelley overlod Treeholt til hendes videre studier og gik tilbage til Nancys kontor. Over radioen kom endnu en glædelig meddelelse: De fem mænd fra varehuset var Abdul Parchai og fire af hans kommandanter. Dermed var områdets sidste terrorcelle udraderet.

”Hvordan mon det er at ligge på stålbordet, mens major Treeholt fjerner ens kvindelige attributter?”

”Ikke morsomt. Hun skærer et snit fra navlen til kussen, lukker blødningerne med klemmer og lægger flapperne ud til siden. Så går hun ind med skalpellen, og presto viser hun dig din venstre ovarie. Hvis du ikke taler hurtigt, viser hun hun dig din højre. Snip snap, slut med babydrømmene.”

”Du tager gas på mig.”

"Du så selv delene i bakken."

"Hvad hvis de ikke vil tale?"

"Så ryger klitten og skamlæberne samme vej."

"Er der nogen som ikke taler?"

"To gange."

"Hvis jeg nogen sinde får brug for en kirurg, hedder hun ikke major Treeholt."

"Treeholt har bedt om tilladelse til at arbejde med mandlige fanger."

"Vil du lade Treeholt operere på dem?"

"Ja, hun er dygtig."

"Hvad vil hun med dem?"

"Kastrere dem antager jeg, hvad ellers?"

"Hun er skør."

"Men effektiv. Kan du lide pikke? Påstå ikke du aldrig har suttet pik."

"Jeg fik rigeligt som barn."

"Hvis?"

"Bedstefars."

"Mænd er noget afskum. Hør bare de patetiske lyde de kommer med, når de har nødderne i strikken."

Nancy smilede til Shelley. "Vi har ti minutter."

Hun gled ned på sofaen ved siden af Shelley, mens hun åbnede Shelleys uniformsskjorte og fandt hendes venstre brystvorte.

Kapitel 3

Det tog lidt mere end ti minutter inden major Nancy ordnede sit tøj og med ny energi gik tilbage til afhøringsrum nr. 9. Gulvet skinnede nyspulet, og Anan var borte. I stedet var de nye gæster ankommet: Fem splitternøgne arabere hang på række med hovedet nedad i reb der holdt deres fødder fast til et vandrør i loftet. Hver fanges fødder befandt sig cirka en meter fra hinanden – rigeligt til at give plads til major Treeholts hænder som ikke var ret store. Indtil videre var det kun fangernes tommelfingre og ikke deres kønsdele som var bundet med pianotråd.

Major Treeholt var iført grøn operationskittel og stod bag en araber med masser af mørke kønshår og stort gråt skæg. Hendes latexbehandskede hånd klemte om mandens nosser så de bulede frem. Hun havde en skalpel i den anden hånd. Foran den ældre mand sad sergent Shelley, som var gået fra Nancys kontor lidt før Nancy, på en stol og grinede.

”Er du Sheik Abdul Parchai?”

Manden med det grå skæg og nosserne i klemme mellem major Treeholts fingre gryntede rædselsslagen nede fra gulvhøjde hvor hans hoved befandt sig. ”J . . . jeg er leder af klanen.”

”Det kræver nosser at lede en klan, det har du ikke

om lidt."

"Ple ... please, miss, jeg vil fortælle alt."

"Vi ved allerede alt, vi mangler bare at skære nosserne af jer inden I ryger i ovnen. Du kan få lov til at følges med dine sønner og din datter."

"Please, ikke min datter, skån min datter."

"Det er lidt sent at bede om. Major Treeholt har haft skalpellen i hende."

Araberen kom med et forfærdeligt støn efterfulgt af et støn mere da Treeholt prikkede til hans nosser med skalpellen. Hans pik voksede.

"Svinet bliver sgu liderlig af at blive kastreret." bemærkede Nancy ved synet af den halvt erigerede pik. "Jeg arbejdede i et bordel før jeg meldte mig til hæren, jeg ved hvad der gør de svin liderlige. De kan slet ikke modstå en fast kvindehånd og en skalpel."

Araberen sitrede, men kunne ikke undslippe major Treeholts håndlag.

"Ved du hvor mange irakere vi har kastreret, siden vi kom til Bagdad?"

"Nnno."

"Det gør jeg heller ikke. Vi tæller dem ikke."

Treeholt vred Abduls Parchais nosser og snittede to hurtige snit - pop - pop. To blege kugler dukkede frem mellem hendes fingre som var hun

tryllekunstner. Der kom næsten ikke noget blod. En klemme om forbindelserne og derpå - snip, snap - lå kuglerne i en lille skål foran næsen på Abdul Parchai.

Sergent Shelley satte sig på hug og vippede skålen så araberens kunne se indholdet.

"Det var da ikke så slemt vel? Dårligt værd at samle på. Nu skal vi se om dine sønner er bedre udrustet."